

Toisen esityksen jälkeen

T-W on hauras esitys. Jätämme ihmiset pitkäksi aikaa oman onnensa nojaan emmekä oikeastaan tee mitään. Oikeastaan T-W ei ole esitys ollenkaan vaan elävä ääni-installaatio joka tapahtuu pimeässä tilassa ja jossa yleisön rooli on suuri ja vaikuttava. Ramppi on hyvin matala: yleisö istuu paikoillaan, esiintyjät liikkuvat; yleisö ja esitys eivät ole erillään toisistaan vaan samassa tilassa. Vaadimme yleisöltä paljon. Tosin lipun lunastaessaan ja esitykseen tullessaan ihminen allekirjoittaa sanattoman sopimuksen: suostun tähän leikkiin joka käydään esityksen luomilla säännöillä.

Paperilla rakenne on seuraavanlainen: 40 minuuttia hiljaista kävelemistä yleisön seassa, 20 minuuttia kasvavaa ääntä, 15 minuuttia konekaaosta. Kaikki ihmiset eivät kestä olla pimeässä vieraiden ihmisten kanssa. Noin puolen tunnin kohdalla joukko keski-ikäisiä naisia repesi hysteeriseen kikatukseen parin heistä alkaessa leikkiä kännyköillään. He rikkoivat pimeyden valaisemalla kännyköillään ympäristöä ja muita ihmisiä. Mitä sellaisessa tilanteessa voi tehdä? Seisahduin heidän lähelleen seuraamaan tilannetta. Jonkin ajan kuluttua sanoin uuuuu pienellä äänellä. Olin aika lailla tyrmistynyt. Halusin napata kännykän naisen kädestä ja heittää sen seinään. Halusin ottaa lampun taskustani ja opastaa naisen ulos. Halusin kysyä ivallisesti että päätit sitten alkaa esittelemään kännykkäsi hienouksia. Sen sijaan seisoin paikallani ja seurasin tilannetta vierestä. Tilanne rauhoittui hetkeksi mutta hetken päästä kännykkä vilahti taas.

Tunnelma tilassa oli alusta alkaen hermostunut. Suurin osa ihmisistä tuli suoraan Juren & Dorsenin esityksestä joka panee veren kiertämään tavallista nopeammin. Pyörätuolissa istunut nainen hihitti valojen sammuttua hetken aikaa mutta rauhoittui sitten eikä päästänyt enää ääntäkään. Joku lähti pois parin minuutin kuluttua: oikea päätös kun huomaa tullessaan väärään esitykseen. Monet supattivat keskenään. Vain hetken jossain keskivaiheilla tunsin rauhan laskeutuneen mutta loppu oli pelkkää selviämiskamppailua, puolin ja toisin. Toki me esiintyjinä voimme säteillä hyvää tai huonoa energiaa. Ehkä me tällä kerralla säteilimme sitä huonoa, joka levisi yleisöön ja kietoi heidät valtaansa. Voisin kyllä väittää että toimin suunnilleen samalla tavalla kuin edellisessä esityksessä jota taas vaivasi ensi-iltajännitys. Mutta ilmeisesti jokin meni vikaan, teimme virheen, epäonnistuimme.

Ihmisiä pitäisi ottaa paljon vähemmän ja jokaisella pitäisi olla hyvä paikka jossa nojata ja rentoutua olemaan. T-W:a ei tarvitse katsoa. Ehkä alussa pitäisi myös puhua enemmän, valmistaa ihmisiä. Totta puhuen en halua puhua liikaa.